

Wymóg minimalnego kapitału zakładowego w wysokości 100.000 EUR należy uznać za ograniczenie swobody przedsiębiorczości, ponieważ uniemożliwia on wspólnotowym podmiotom gospodarczym o kapitale zakładowym niższym od minimalnego kapitału wymaganego w portugalskich przepisach założenie spółki zależnej lub oddziału na obszarze Portugalii.

Ograniczenie przedmiotu działalności przedsiębiorstwa do działalności w zakresie inspekcji pojazdów stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości, ponieważ wspólnotowe podmioty gospodarcze, świadczące zgodnie z prawem jednocześnie inne usługi (inspekcja, naprawa lub przegląd pojazdów) w państwie członkowskim, w którym mają swoją siedzibę, zmuszone są do zmiany przedmiotu działalności, a być może nawet wewnętrznej struktury przedsiębiorstwa, aby móc rozszerzyć swoją działalność z zakresu inspekcji pojazdów na Portugalie. Ponadto nie można uznać, że wymóg ten jest niezbędny w celu zagwarantowania niezależności i bezstronności usługodawców.

Przepisy o zakazie łączenia funkcji obowiązujące w stosunku do wspólników, członków zarządu i rady nadzorczej zajmujących się produkcją, naprawą, wynajmem, sprowadzaniem lub sprzedażą pojazdów lub części i akcesoriów do nich oraz działalnością transportową mogą powodować skutki podobne do skutków ograniczeń przedmiotu działalności spółki i w znacznym stopniu ograniczać swobodę przedsiębiorczości w odniesieniu do przedsiębiorstw z innych państw członkowskich, pragnących prowadzić działalność z zakresu inspekcji pojazdów w Portugalii. Przedsiębiorstwa świadczące usługi inspekcji pojazdów ustanowione zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim, mające wspólników, członków zarządu lub rady nadzorczej zajmujących się inną działalnością w tym państwie członkowskim, będą bowiem musiały zmienić swą wewnętrzną strukturę, wykluczyć tych wspólników lub sprawić, by zaprzestali działalności objętej zakazem łączenia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Brussel (Belgia) w dniu 6 października 2008 r. — VZW Vlaamse federatie van verenigingen van Brood- en Bankerbakkers, Ijsbereiders en Chocoladebewerkeres „VEBIC”, inni uczestnicy postępowania: Raad voor de Mededinging i Minister van Economie

(Sprawa C-439/08)

(2008/C 313/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Brussel (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VZW Vlaamse federatie van verenigingen van Brodo — en Bankerbakkers, Ijsbereiders en Chocoladebewerkeres „VEBIC”

Strona pozwana: Raad voor de Mededinging [Rada ds. Konkurencji], Minister van Economie [Minister gospodarki]

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu, w szczególności jego art. 2, 15 ust. 3 i 35 ust. 1] (...) należy interpretować w ten sposób, że krajowe organy ochrony konkurencji mogą wywodzić bezpośrednio z nich możliwość przedłożenia uwag pisemnych w przedmiocie zarzutów podniesionych w skardze na wydane przez nie decyzje, a nawet możliwość podnoszenia zarzutów prawnych oraz zarzutów dotyczących okoliczności faktycznych i że w związku z tym możliwość ta nie może im zostać odebrana przez państwo członkowskie?
- 2) Czy te same przepisy należy interpretować w ten sposób, że skuteczne stosowanie reguł konkurencji w kontekście ochrony interesu ogólnego wymaga, aby organy ochrony konkurencji, działające jako państwowe organy nadzoru, nie tylko mogły, lecz musiały uczestniczyć w postępowaniu w przedmiocie skargi na wydane przez nie decyzje, zajmując stanowisko w przedmiocie podniesionych zarzutów prawnych oraz zarzutów dotyczących okoliczności faktycznych?
- 3) W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzących — czy przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wobec braku przepisów krajowych regulujących udział organu ochrony konkurencji w postępowaniu przed sądem rozstrzygającym w przedmiocie skargi i gdy właściwe są różne organy, organ właściwy w przedmiocie wydania decyzji wymienionych w art. 5 rozporządzenia jest również tym organem, który bierze udział w postępowaniu w przedmiocie skargi na wydaną przez niego decyzję?
- 4) Czy odpowiedź na powyższe pytania byłaby inna, gdyby zgodnie z prawem krajowym organ ochrony konkurencji działał w charakterze sądu lub gdyby ostateczna decyzja została wydana po przeprowadzeniu dochodzenia przez organ, należący organizacyjnie do tego sądu, na którym spoczywa obowiązek sformułowania zarzutów i projektu decyzji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 s. 1.